

forslag til PROGRAM

Denne boka tilhører:
AKPs Bibliotek
Osterhausgt. 27
0183 Oslo

utgitt av MLG

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

INNLEDNING

MLG — som i dag er den ledende organisasjonen i den norske marxist-leninistiske bevegelsen — vil i løpet av 1973 danne et nytt kommunistisk parti i Norge, foreløpig kalt KP.

Det er nødvendig fordi NKP har gitt avkall på marxismen-leninismen og utarta til å bli et revisjonistisk parti som kritiserer sosialdemokratiet uten å stille revolusjonen som alternativ til klassesamarbeidet. SF er verken i form eller innhold noe marxist-leninistisk parti. Arbeiderklassen i Norge har i dag et stort behov for et kommunistisk parti, og den trenger det raskt!

Vi presenterer med dette foreløpige forslag til prinsippprogram, arbeidsprogram og vedtekter for det nye partiet. Det ferdige, reviderte utkastet skal legges fram for stiftelseskongressen som blir en gang i løpet av 1973. På ny vil vi understreke vårt ønske om en brei politisk debatt om programforslagene. Har du forslag til *endringer*, mener du viktige saker *mangler* eller på annen måte ønsker å kontakte oss, skriv til *Klassekampens redaksjon*, boks 6179, Etterstad, Oslo 6.

Det nye partiet skal bli et virkelig arbeiderparti. Å trekke opp *partiets linjer* og *politikk* er en sak som gjelder *alle* revolusjonære og progressive i Norge og har betydning for klassekampens utvikling framover. Vi i MLG ønsker ikke å gjøre vårt programarbeide til en eksklusiv sak for »teoretiske eksperter».

I sommer ble det første utkastet til program og vedtekter tatt opp og diskutert bl. a. på MLGs sommerleirer som var åpne for medlemmer og andre progressive. Diskusjonene der og andre steder har bragt programarbeidet langt framover — til det utkastet som står i dette heftet. Særlig er prinsippprogrammet diskutert grundig tidligere. Blant annet inngår dette programforslaget nå som en del av MLGs nye grunnsirkel. Vi oppfordrer derfor alle venner av m-l-bevegelsen: diskuter det nye utkastet til partiprogram! Gjør det nye kommunistiske partiet slagkraftig!

Innhold:

Prinsippprogram.....	s. 3.
Arbeidsprogram.....	s. 18.
Vedtekter.....	s. 29.

PRINSIPPROGRAM

I.

1. DET KOMMUNISTISKE PARTIET

KP er den norske arbeiderklassens organiserte, revolusjonære fortropp. Dets medlemmer må høre til arbeiderklassens mest klassebevisste og aktive representanter. KP tar også opp i seg alle andre undertrykte og utbyttede som tar arbeiderklassens kommunistiske standpunkt.

KP bygger sin praksis på den vitenskapelige sosialismen, marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. Denne teorien, som oppsummerer arbeiderklassens internasjonale erfaringer, tillemper KP sjølstendig ut ifra den norske arbeiderklassens særegne kår, erfaringer og oppgaver. KP går inn for proletarisk internasjonalisme, solidariserer seg med arbeidere og undertrykte i andre land og støtter de sosialistiske landa. KP er organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipper.

2. MÅLSETTING

KPs mål er å lede arbeiderklassen og folket i å styrte monopolkapitalens klassesdiktatur gjennom en sosialistisk revolusjon, og opprette proletariatets diktatur. Slik vil arbeiderklassen og folket skape sitt eget demokrati og undertrykke sine fiender. Bare denne samfunnsformen kan sikre sosialismens seier over kapitalismen og imperialismen i vårt land. Vårt endelige mål er det klasseløse samfunn, kommunismen. KP ser det også som sin og arbeiderklassens oppgave å støtte andre folk over hele verden i deres bestrebelser på å oppnå de samme målene. Først når imperialismen er slått i verdensmålestokk er sosialismens seier trygget.

II.

1. ARBEIDERE I ALLE LAND ...

a) Vår tid er epoken da imperialismen går mot sitt endelige nederlag og den sosialistiske revolusjonen vil seire over hele verden. Men selv om imperialismens nederlag på lang sikt er uunngåelig, så kan sosialismens seier bare sikres gjennom en politikk og taktikk som utnytter imperialismens iboende motsigelser og mobiliserer de undertrykte klassene til kamp mot reaksjonen. Den sosialistiske revolusjonens mål og betydning må derfor forstås ut fra en analyse av kampen mellom klassene i verden og i vårt eget land.

b) De fire viktigste motsigelsene i verden er:
—Motsigelsen mellom imperialismen med USA-imperialismen i spissen på den ene sida og verdens folk på den andre.

- Motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de kapitalistiske og revisjonistiske land.
- Motsigelsen mellom de ulike imperialistmakter innbyrdes.
- Motsigelsen mellom de sosialistiske og de kapitalistiske land.

I lang tid har det vært slik at *hovedmotsigelsen* i verden har vært den mellom verdens folk og imperialismen. Brennpunktet har vært de indokinesiske folkenes heroiske frigjøringskrig mot USA-imperialismen. Denne krigen varsler om at imperialismen i verdensmålestokk vil bli slått.

Verdens imperialistmakter er i dag ledet og dominert av to supermakter: USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen. Militært og økonomisk kjemper de om verdenshegemoniet. Samtidig samarbeider de intimt, treffer avtaler over hodet på alle verdens land og folk, for å trygge sine maktposisjoner. Overalt i verden er deres makt nå truet. Undertrykte folk og nasjoner slår seg sammen for å verne om sin sjølråderett og uavhengighet.

Samtidig har de andre viktige motsigelsene i verden blitt skjerpet:

- Motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet har de siste åra ført til en rekke harde kamper på det økonomiske og politiske området. Storstreiker har rystet de fleste kapitalistiske land. I Frankrike 1968 førte det til et revolusjonært opprør mot det monopolkapitalistiske diktaturet. I Polen gjorde deler av arbeiderklassen opprør mot revisjonistenes statskapitalistiske diktatur. Både i de tradisjonelle kapitalistlanda og i de områdene der revisjonistenes byråkratkapitalister kontrollerer statsmakta har arbeiderklassen modnet mer og mer for revolusjonen.

- Motsigelsene mellom imperialistene innbyrdes har blitt skjerpet: Stadig nye finanskriser mellom USA og Vest-Europa, kamp mellom Sovjets sosialimperialister og andre imperialister om Midt-Østens oljeressurser, overalt strid om markedene. Mindre og mellomstore imperialistmakter – som EEC-landa – streber sjøl etter å innta supermaktenes posisjoner, og samarbeider derfor mot deres politiske dominans.

- Motsigelsen mellom de sosialistiske land og imperialismen er preget av imperialismens voksende krise og de sosialistiske landas kraftige framgang økonomisk og politisk. Folkets Kina har effektivt utnyttet motsigelsene mellom imperialistene til beste for verdens folk.

c) Lenin slo fast at »Imperialismen er kapitalismen på det utviklingstrinn da monopolenes og finanskapitalens herredømme er etablert, da kapital-eksporten har fått avgjørende betydning, da oppdelingen av verden mellom de internasjonale trustene har begynt, da oppdelinga av jorda mellom de største kapitalistmaktene har blitt fullført.»

Imperialismens fundamentale mål er å garantere monopolkapitalens profitt, dens natur er å plyndre. Uten plyndring og krig, uten ekspansjon og undertrykkelse, kan ikke imperialismen eksistere.

Imperialistene er ikke i stand til å plassere innenlands hele det overskuddet det arbeidende folket i de imperialistiske landa skaper, fordi imperialistene sjøl utbytter disse folkene hardere. Denne kapitalen blir investert i andre land hvor monopolkapitalen finner billigere arbeidskraft, råvarer eller energikilder. Slik blir disse landa plyndret for sine ressurser og utbyttet ekstra hardt. Gang

på gang reiser folkene seg mot den imperialistiske utbyttinga og når de lykkes i sin kamp svekkes imperialismens muligheter til å drive slik utbytting, det imperialistiske markedet krymper og overproduksjonen utvikler seg. Dette skaper kraftige rystelser i den imperialistiske økonomien, større og mindre kriser som uttrykk for den allmenne krisa som imperialismen har vært inne i siden Oktober-revolusjonen.

I dagens verden kan de ulike imperialistmaktene bare styrke sin posisjon ved å fortrenge andre imperialistmakter. Dette fremmer rivalisering mellom imperialistene og skaper, snart hos den ene, snart hos den andre, økonomiske kriser og i ytterste konsekvens blir resultatet krig mellom imperialistene.

Ved å utbytte det arbeidende folket hardere i sine egne land svekker imperialistene det hjemlige markedet ytterligere. Overproduksjon, med etterfølgende arbeidsløshet og ødelegging av produktivkrefter, blir resultatet.

Lenin fordømte det synspunktet at imperialismen ville utvikle seg til et krisefritt stadium hvor motsigelsene mellom imperialistene ble løst på minnelig vis. Tida har vist at Lenins standpunkt var riktig. En midlertidig høykonjunktur etter den 2. verdenskrig og den overmakt som USA-imperialismen skaffet seg, har fått mange til å tro på en såkalt »super-imperialisme». Den stadig tiltakende finansielle krisa, USA-imperialismens militære og politiske nederlag og skjerping av motsigelsene mellom imperialistene med tydelige forberedelser til omfordeling av styrkeforholdet, viser at imperialismen ikke makter å fri seg fra de grunnleggende trekkene som dømmer den til undergang.

Undergangen for imperialismen er viss, men hvor lang tid det skal ta før den er et faktum, og hvordan den skal skje, er ikke i første rekke et økonomisk spørsmål, men et spørsmål om massenes politiske evne til å gi den dødsstøtet.

d) Fordi folk og nasjoner over hele verden står overfor de samme fiendene, fordi deres endelige seier bare kan trygges gjennom en seier i verdensmålestokk og fordi virkelig fred og sosial framgang over hele verden bare kan sikres med imperialismens fall, må arbeidere og undertrykte i alle land stå sammen. Det er i det norske proletariatets og det arbeidende folkets interesse at denne enheten utvikles stadig sterkere. Det arbeidende folket i Norge må derfor på sin side støtte de kampene som andre folk fører mot imperialismen, samtidig som det kan være viss på at andre folk i verden støtter vår kamp. Vår sanne patriotisme må aldri forveksles med sjåvinismen.

e) Kort oppsummert: Det imperialistiske verdenssystemet er ute av likevekt. Økonomisk krise, militære og politiske nederlag, voksende folkelige kamper og forskyvning av styrkeforholdet mellom imperialistene innbyrdes, preger bildet. Dette er uttrykk for at vi er inne i den epoken der imperialismen går sin endelige undergang i møte. Mao Tsetung oppsummerte 20. mai 1970 den nåværende situasjonen slik: »Faren for verdenskrig er fortsatt til stede . . . men revolusjon er hovedtendensen i verden i dag.» Denne utviklinga er ytterst gunstig for den norske arbeiderklassens kamp for sosialisme og revolusjon. Verdens folks kamp er vår kamp og vår kamp er deres. På ny blir Det Kommunistiske Manifests ord til virkelighet: PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE!

2. KLASSEMOTSIGELSENE I NORGE

a) Den grunnleggende motsigelsen så lenge kapitalismen eksisterer er motsigelsen mellom arbeid og kapital. Denne motsigelsen tar seg ulike former i konkrete hovedmotsigelser, alt etter hvilken periode av kapitalismen det er snakk om.

Den grunnleggende motsigelsen gir seg i Norge uttrykk i at et lite mindretall av befolkninga kontrollerer og eier all industri, skipsfart, vareomsetning og kredittinstitusjoner.

Et stort flertall er lønnsarbeidere, og de må selge sin arbeidskraft for å leve. Denne arbeiderklassen er utbyttet og skaper gjennom sitt arbeid og slit de verdier kapitalistklassen baserer sin makt og rikdom på.

b) Den tidlige kapitalismens frikonkurranse er i Norge vokst over i monopolkapitalisme. Monopolborgerskapet er skilt ut som herskende klasse, ledet av et fåtall finanskapitalister. Det norske monopolborgerskapet er intimt knyttet til det imperialistiske verdenssystemet, og er sjøl imperialistisk: jfr. redernes spekulasjoner, Borregaard i Brasil, osv. Med 30% utenlandsk aksjeeie i norske industribedrifter er viktige deler av norsk økonomi hardt kontrollert av utenlandsk imperialism.

c) Til det norske monopolborgerskapet hører også to grupper av byråratkapitalister. *Toppen av arbeideraristokratiet* kontrollerer en av storbankene, deler av de fagorganisertes forsikringsmidler og Norges største varehuskjede, NKL. *Toppen av landbruksmonopolet* er skilt ut som et eget byråratkapitalistisk skikt med basis i landbruksnæringas store omsetningssentraler og kredittinstitusjoner. Mens den første gruppa er nært forbundet med det sentrale statsapparatet og konsekvent fungerer reaksjonært, har det vist seg at det til tider er mulig for folket å splitte den andre gruppa ut fra fiendens leir på bestemte saker.

d) Den norske monopolkapitalismen er statsmonopolistisk kapitalisme. Monopolkapitalen har underlagt seg og smelta sammen med statens politiske makt. Staten er en monopolistisk felleskapitalist som administrerer samfunnet til den monopolkapitalistiske klassens felles beste. Motsigelser mellom enkelte kapitalgrupper og staten som til tider dukker opp, er uttrykk for motsigelser mellom delen og helheten innafor denne klassen. Få steder i de gamle kapitalistiske landa er den statlige kapitalismen så utvikla som i Norge. Gjennom å utnytte statsmakta blir strukturrasjonalisering og kapitalkonsentrasjon gjort lettere, utbyttinga av arbeiderklassen og andre undertrykte gjort mer effektiv.

Gjennom enorme skatter og avgifter på det arbeidende folket og visse grupper små- og mellomstore kapitalister, trekker staten inn kapital som stilles til monopolborgerskapets disposisjon på ulike måter: Støtte til kapitaleksport, kjøp av varer og tjenester fra monopolgrupper, kjøp av ulønnsomme og salg av lønnsomme bedrifter (Alcan/Årdal–Sunndal), kommunikasjonsutbygging på monopolkapitalens premisser osv.

Militært er staten knyttet til og underlagt utenlandsk monopolkapital og større imperialistmakter gjennom NATO-medlemskapet. Det norske militærapparatet er kjerna i monopolborgerskapets stat, og det er rettet mot det arbeidende folket.

e) Monopolborgerskapets forbundsfelle og rekrutteringsbasis er de store ikke-monopolistiske kapitalistene. Dette storborgerskapet blir på visse felter holdt nede av monopolkapitalen, men er i det store og hele et reaksjonært skikt som helt og fullt allierer seg med monopolkapitalens politiske interesser.

f) Utviklinga av den statsmonopolistiske kapitalismen har ført til skarpe motsigelser mellom monopolkapitalen og småkapitalistene. Gjennom skatter og avgifter blir store deler av deres profitt trukket inn i statens og monopolkapitalens lommer. Dette laget oppfatter staten og monopolene som sin fiende, men frykter samtidig revolusjonen og vil i den politiske kampen lett vakle mellom anti-monopolisme og reaksjon.

g) Arbeiderklassen er den største og den mest revolusjonære klassen. Den representerer folkets framtid. Arbeiderklassen står mest direkte i motsetning til monopolkapitalen og har ingenting utenom sine lenker å miste. De sosialdemokratiske ledernes overløperi til monopolkapitalen har i lang tid brutt ned arbeiderklassens organisasjoner, og f.eks. gjort LOs sentrale apparat til redskap for imperialismen. Dette har brutt ned arbeiderklassens kampkraft og svekket deres klassebevissthet. NKP-ledernes revisjonistiske forræderi mot marxismen-leninismens prinsipper styrket denne tilbakegangen. Men sytti-års nye faglige kamper, den breie motstandsbevegelsen mot EEC, den nye ml-bevegelsens framvekst har på ny begynt å modne den norske arbeiderklassen for dens revolusjonære oppgaver.

h) Arbeiderklassens mest trofaste allierte er halvproletariatet – og i økende grad – det arbeidende småborgerskapet. Landsbygdas småprodusenter har lenge blitt rammet av statens monopoliseringstiltak, og har i EEC-kampen vist en sterk vilje til enhet med arbeiderklassen i kampen mot imperialismen. I økende grad gjelder det også småborgerskapet i byene. Ingen del av småborgerskapet kan utvikle en produksjon som gjør landet uavhengig av imperialismen eller stå i spissen for sosialismen. Men under proletariatets ledelse vil de kunne spille en viktig rolle i den norske revolusjonen. Proletariatet på sin side vil ikke kunne seire uten å vinne disse laga over til seg.

i) Den statsmonopolistiske kapitalismens vekst i Norge har ført til følgende aktuelle *hovedmotsigelse* mellom klassene: På den ene sida står monopolkapitalen og dens stat, med storborgerskapet som sin faste allierte. På den andre sida finner vi arbeiderklassen og det arbeidende småborgerskapet med visse småkapitalistiske grupper som nære venner. Til folkets rekke hører også voksende deler av undertrykte sosiale grupper som går på tvers av klassegrensene: Ungdommen under utdanning og kvinnene.

j) Utviklinga av den nye hovedmotsigelsen mellom klassene i Norge har ført til en enhetsfront mot monopolkapitalen, staten og utenlandsk imperialisme. Denne samler i dag krefter som i dag må betraktes som *taktiske*, kortsiktige allierte med arbeiderklassen. Men den bærer også i seg kimen til en *revolusjonær enhetsfront* mellom arbeiderklassen og dens strategiske allierte: Halvproletariatet og det arbeidende småborgerskapet.

3. MONOPOLKAPITALEN SKAPER KRISENE.

Det norske folket lever nå under monopolkapitalens diktatur. Dette

diktaturet kan ta flere former: I Norge i dag er formen den borgerlig-demokratiske parlamentarismen. Men monopolkapitalens diktatur kan også ta form av fascisme. Om formene skifter endres imidlertid ikke statens klassekarakter. Dette betyr ikke at formen er likegyldig: KP vil kjempe mot en fascifisering av staten og forsvare det borgerlige demokratiet som den beste statsform for folket under kapitalismen. KPs viktigste oppgave er å arbeide for å avskaffe monopolkapitalens diktatur overhodet, og gjennomføre proletariatets diktatur.

Monopolborgerskapet har i løpet av de seinere åra, delvis direkte og delvis gjennom sitt redskap staten, gjennomført en rad med angrep på folkets livsinteresser for å utbygge og konsolidere sin makt:

a. *Angrep på den politiske sjølråderetten.* Det norske monopolborgerskapet opptrer som juniorpartner for utenlandsk imperialisme, og er avhengig både økonomisk og militært. Norsk sjølråderett er en trusel mot imperialismens flernasjonale konserner, deres behov for å kontrollere norsk olje og fossekraft. Et norsk EEC-medlemskap vil gjøre Norge til en halvkoloni og et lydrike for EECs store imperialistnasjoner.

På grunn av monopolkapitalens politikk med å nedlegge «ulønnsomme» næringsgreiner og hindre allsidig utbygging av norsk næringsliv, er Norge i dag mindre økonomisk sjølberga enn tidligere. Dette gjør oss mer sårbare og åpner for en undergraving av den norske sjølråderetten gjennom økende økonomisk avhengighet av utenlandske imperialistmakter.

b. *Angrep på de demokratiske rettighetene.* Demokratiet i en rekke faglige interesseorganisasjoner har blitt kraftig uthult gjennom en serie korporativiseringsiltak; LO er f. eks. nær knyttet til statens styrer, utvalg og komiteer. *Streikeretten* har gjentatte ganger blitt forsøkt likvidert gjennom tvungen lønnsnemd og andre statlige tvangstiltak. *Ytringsfriheten* har i praksis blitt enda mindre enn før p.g.a. hardere sensurering av NRK, systematisk nedleggelse av mindre, uavhengige distriktsaviser og økt politiforfølgelse av revolusjonære og progressive.

c. *Nasjonal undertrykkelse av samene og andre minoriteter.* Samene er gjennom generasjoner undertrykt, bl. a. gjennom tvangsplassering i norske skoler uten undervisning i morsmålet. Et viktig same-distrikt – Masi – ble forsøkt neddemmet av staten, men foreløpig stanset av samenes egen kamp. En annen etnisk minoritet, sigøyerne, har i visse tilfeller blitt deportert ut av landet som i nazi-tida. Fremmedarbeidere blir importert uten hensyn til norske arbeideres arbeidsplasser – og uten å sikre de utenlandske arbeiderne skikkelige boliger, lønn og andre rettigheter.

d. *Arbeiderklassens kår* har på mange felter blitt direkte forverret. Rasjonalisering og tempojag, stress og slitasje, helsefarlige arbeidsplasser, stadig lengre arbeidsreiser er kjente stikkord fra de siste åras politiske kamp. Skatter og dyrtid har tvunget fram overtid og dobbeltarbeid. 8-timersdagen er på ny et aktuelt arbeiderkrav!

e. *Arbeidsfolk på landsbygda* står i økende grad overfor truselen om tvangsforflytting. Skatter og avgifter ødelegger økonomien. Poststeder, butikker og kommunikasjonsruter nedlegges systematisk. Resultatet har blitt arbeidsløshet i distriktene og bolignød i tettstedene. Møtsigelsen mellom by

og land har blitt stadig mer akutt på grunn av monopolenes og statens disposisjoner.

f. *Teknologisk framgang* har blitt vendt til *sosial tilbakegang* for folket og økt profitt for monopolkapitalen. Flere fjorder er lagt øde for generasjoner p. g. a. unødvendig industriavfall. Det drives en systematisk rovdrift på miljøet, naturen og jordas ressurser.

g. *Kvinnene* er som før undertrykt. Arbeidsløshet for hundretusener av kvinner er »skjult» ved å stenge den inne på kjøkkenet. Lønnsforskjellene mellom mann og kvinne er fortsatt mellom 20–30 %. På grunn av høykonjunkturen har flere kvinner fått produktivt arbeid. Men samtidig *øker* problemene i *familien* på grunn av høye boutgifter, manglende barnehager osv.

h. Det arbeidende folkets ungdom og barn har møtt stadig større problemer. Arbeidsløshet er et problem både i byer og på landsbygda. Ungdommen møter fiendtlige miljøer, med få leike- og idrettsplasser. Skolen fostrer individualisme og karakterjag, med et sterkt psykisk press på elevene for å klare kravene til videregående skoler. Monopolkapitalen *øker* ungdommens problemer og vansker i stedet for å løse dem.

i. Alt dette er et tegn på monopolkapitalens *krise*, økonomisk som politisk. Selv om Norge har beholdt høykonjunkturen mer varig og stabil enn andre vest-europeiske land, så har virkningene også vist seg her: Systematisk nedlegging av mindre cellulose- og tekstilindustri, høy arbeidsløshet i utsatte distrikter, systematisk strukturomlegging til monopolenheter av all industri, på alle områder fornyete angrep på folket for å berge profitten.

Denne utviklinga har skjerpet massenes misnøye med det politiske systemet. Monopolkapitalen og staten løser ikke, men *øker* arbeidsfolks problemer. Nye kriser blir stadig skapt. Den statsmonopolistiske kapitalismens egen historie er det beste dokument over behovet for et nytt samfunn, for en sosialistisk revolusjon.

Men også under kapitalismen kan folket gjennom kamp tvinge monopolkapitalen til å gjennomføre en politikk som er mer i samsvar med folkets behov og ønsker, i det minste for et begrenset tidsrom. Derfor må kampen mot monopolkapitalens angrep, for bedre forhold for folket føres i dag. I sitt *arbeidsprogram* trekker KP opp de linjene partiet til enhver tid vil søke å lede denne kampen etter.

4. VEIEN TIL SOSIALISMEN

a. Den norske og internasjonale arbeiderklassens erfaringer viser at det monopolkapitalistiske klasseskiftet ikke faller sammen av seg sjøl, eller av fredelige sosiale reformer. Bare en sosialistisk revolusjon, som mobiliserer arbeiderklassen og andre breie lag av folket for å styrte monopolkapitalens diktatur kan gjøre slutt på utbytting og undertrykkelse av folket.

b. Den norske sosialistiske revolusjonen trenger »tre våpen» for å beseire monopolkapitalen, knuse dens klasseskift:

— *En enhetsfront av alle revolusjonære klasser, lag og grupper.* Den norske revolusjonen må være massenes revolusjon. Dens klassegrunnlag er alliansen mellom den mest konsekvente revolusjonære klassen, arbeiderklassen, og andre undertrykte og utbyttede lag av folket. Denne enhetsfronten vil ta ulike

former, være basert på arbeidernes og det arbeidende småborgerskapets masseorganisasjoner, på ulike aksjonsenheter og tverrpolitiske bevegelser. Kimene til denne revolusjonære enhetsfronten er lagt gjennom kampen mot EEC-imperialismen.

— *En arbeiderklasse beredt til å forsvare revolusjonen og sosialismen med våpen i hånd.* NATO, militærapparatet og politiet er i dag organisert og forberedt på å opprettholde monopolkapitalens diktatur med vold. Bare en »rød arme» organisert av arbeiderklassen vil kunne hindre at reaksjonen drukner revolusjonen i blod. Arbeiderklassen og folket har interesse av å løse sin historiske oppgave med fredelige midler. Men hvis en i dag ikke er beredt og villig til å slå ned kontrarevolusjon og fascisme gjennom væpnet kamp, vil ikke revolusjonen kunne seire. Den første oppgaven er å gjøre denne innsikten til arbeiderklassens egen.

— *Et revolusjonært kommunistisk parti* som kan lede kampen, er nødvendig for å kunne løse disse historiske oppgavene. På alle felter av politikken må det stå fram som massenes organiserte fortropp. Partiets oppgave er ikke å »erstatte» arbeiderklassens kamp med en »avantgardes» virksomhet, men å utvikle en enhetlig, sentralisert ledelse som arbeiderklassen slutter opp om som sin egen. Partiet må derfor ha djupe røtter i arbeiderklassen, ha oppnådd tillit gjennom sin egen praksis, og være i stand til å stå fram som arbeiderklassens »spydodd» i kampen mot en mektig og sentralisert fiende. KPs mål er å utvikle seg til en slik revolusjonær kampleidelse.

c. Den norske revolusjonens første oppgave er arbeiderklassens erobring av *statsmakta*. Arbeiderklassen kan ikke *overta* monopolborgerskapets stat. Kjernen i den norske staten er militærapparatet, med et stort offiserskorps, nær knyttet til tyske og amerikanske militærkrefter. Selve stats- og kommuneadministrasjonen er et enormt apparat, ledet av et embetsverk som gjennom ulike bånd er nært knyttet til den herskende klassen i Norge. Sosialismen kan bare konsolideres og utbygges hvis den borgerlige hæren blir oppløst og monopolkapitalens byråkratiske statsapparat blir erstattet av en demokratisk stat som tjener folket og undertrykker den gamle herskerklassen.

Arbeiderklassens politiske makt kan bare virkeliggjøres gjennom opprettelsen av en stat av ny type: Proletariatets demokratiske diktatur. Kjernen i proletariatets diktatur, som i alle klassesdiktaturer, er *våpenmakta*. Under sosialismen må denne baseres på væpning av arbeiderklassen og folket.

Proletariatets diktatur vil bety en kraftig utviding av demokratiet for arbeiderklassen og andre lag av folket. For kommunistene er dette et mål i seg sjøl. Samtidig vil *demokratisk massemobilisering* være hovedmetoden for undertrykking av kontrarevolusjonen.

d. Historia har bestemt vist at følgende »alternativer» til den sosialistiske revolusjonen og proletariatets diktatur bare leder til nederlag for arbeiderklassen:

— *Den parlamentariske »ministersosialisme».* Ikke noe sted i verden har parlamentariske valg og »røde» regjeringer innført sosialismen. Da DNA med Venstres hjelp dannet sin første regjering i 1928 — tok det den norske monopolkapitalen 14 dager å få den styrtet ved kapitalflukt. I Vest-Europa

har sosialdemokratiets lederskikt, som ivrigst har forfektet den parlamentariske »overgang til sosialismen», tvert imot utviklet seg til monopolkapitalens allierte mot arbeiderklassens kamp.

– *Populismen.* Drømmen om å styrte monopolkapitalens diktatur gjennom lokalsamfunnets aksjoner og kooperativer er en småborgerlig flukt fra sosialismen – ikke en vei til den. Populismen – i alle dens ulike avskygninger – benekter nødvendigheten av arbeiderklassens ledende rolle, undervurderer eller fortier klassemotsigelsene på landsbygda. Resultatet blir oftest lokalaksjoner som skal »påvirke myndighetene», d.v.s. parlamentariske illusjoner.

– *Terrorismen.* Med et monopolborgerskap væpnet med alle moderne krigsmidler gis det nødvendigvis ingen fullstendig fredelig overgang til sosialismen. Men terrorismen – smågruppenes væpnede kamp »på vegne av arbeiderklassen» – er et reaksjonært svar. Den setter geværløpet foran politikken, og setter massene som tilskuere til et fåtall »helter». Militært betyr det selvmord, politisk gir det reaksjonen påskudd til fascistiske overgrep.

e. Revolusjoneringa av arbeiderklassen og folket skjer på basis av de erfaringer og den kamp som i dag føres mot monopolkapitalen, politisk, økonomisk og kulturelt. Og den skjer i stadig kamp mot borgerlige reaksjonære ideer i arbeiderklassens rekker. I Norge vil ikke arbeiderklassen reise seg for å ta statsmakta før innflytelsen fra sosialdemokratiets klasse-samarbeidspolitik er kraftig redusert, og marxismen-leninismens revolusjonære prinsipper har styrket sin innflytelse betydelig. KP vil i all sin politikk stå på vakt mot opportunisme og svik mot den vitenskapelige sosialismen, også når den blir lagt fram under dekke av »marxistiske» fraser. Dette gjelder også all eventyrpolitikk og sekterisme som undervurderer klassefiendens makt, overvurderer arbeiderklassens modning for revolusjonen og splitter arbeiderklassens enhet mot monopolkapitalen og imperialismen.

III.

DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONENS FØRSTE OPPGAVER

Sosialismen i Norge skal bygges for å nå målet: Et samfunn fritt fra klasser og klasseundertrykkelse – kommunismen. Det første store skrittet vil være opprettelsen av proletariatets diktatur.

KP legger med dette fram sitt syn på prinsippene for den nye proletariske staten og de første oppgavene som den sosialistiske revolusjonen i Norge må ta sikte på å løse.

1. FRAM FOR ET UAVHENGIG OG SJØLBERGA LAND!

Den norske sosialismen må bygges på basis av nasjonal sjølråderett og full utnytting av Norges ressurser til beste for folket i vårt land. KP tar avstand fra ideen om at Norge er så »avhengig» av imperialismen at arbeiderklassen ikke kan bygge sosialismen hvis det ikke samtidig eller før gjennomføres sosialistiske revolusjoner i de fleste vestlige land. Norge er et land rikt på

ressurser. Det er imperialismens utplyndring og internasjonale »arbeidsdeling» som har likvidert norsk sjølberging.

Gjennom å stole på egne krefter, utnytte landets rikdommer til folkets eget beste og knytte nære bånd til de sosialistiske landene, den internasjonale arbeiderklassen og verdens kjempende folk, vil en sosialisme basert på uavhengighet og sjølberging være mulig.

- Bryt alle pakter med imperialismen!
- Konfisker utenlandsk imperialistisk eiendom – gjør den til sosialistisk statseiendom!
- Ingen fremmede tropper eller baser på norsk jord!
- Væpnet forsvar mot all imperialistisk aggresjon!
- Oppbygging av en nasjonal økonomi etter sjølbergingsprinsippet.
- Samarbeid med andre stater på basis av de 5 prinsippene for fredelig sameksistens.
- Nært samarbeid med de sosialistiske landene utifra prinsippene om gjensidig hjelp og støtte.
- Støtte til den kampen proletariatet i andre land fører for revolusjon og sosialisme.
- Solidaritet med undertrykte folk og nasjoner i deres kamp mot imperialismen.
- Oppgivelse av all norsk imperialistisk eiendom i utlandet.

2. BYGG OPP EN REVOLUSJONÆR OG DEMOKRATISK STAT

Den nye sosialistiske statsmakta – proletariatets diktatur – må bygges på arbeiderklassens politiske interesser, den må organisatorisk baseres på folkets egne, valgte organer og ha som rettesnor demokrati for folket og undertykkelse av folkets indre og ytre fiender.

Det må bygges opp en hær av ny type der allmenn væpning av det arbeidende folket må danne grunnlaget. *Formene* den sosialistiske staten vil få kan ikke avgjøres i dag, det vil klassekampens egen utvikling i Norge nødvendigvis måtte bestemme. Mens dens politikk må være *å tjene folket*. Proletariatets diktatur i Norge vil knytte statens tjenestemenn nært til folket – under kontroll av folket. Proletariatets diktatur vil ikke avskaffe valg – men gjøre stemmeretten reell og avgjørende for politikken. KP vil både under og etter revolusjonen samarbeide med alle partier og organisasjoner som støtter bygginga av sosialismen.

- Demokrati for folket – undertrykkelse av folkets fiender!
- Avvæpning av monopolborgerskapet, storborgerskapet og deres lakøer, væpning av arbeiderklassen og folket.
- En ny proletarisk stat må bygges opp, basert på massenes egne valgte organer.
- Avskaffelse av den borgerlige parlamentarismen – med dens skille mellom lovgivende og utøvende makt. Alle valgte representanter til statsorganene må kunne tilbakekalles av velgerne.
- Virkeliggjøring av sosialistisk rettssikkerhet for alle! Bort med alle

reaksjonære lover som har beskyttet monopolkapitalens klasseskildring. Dommerne må velges og være avsettbare.

- Full organisasjonsfrihet for alle som ikke aktivt bekjemper revolusjonen og opptrer som agenter for imperialismen.

- Full frihet i tro og livssyn.

- Reell ytringsfrihet til det arbeidende folket; statsstøtte til mindre lokalaviser, organisering av offentlige veggaviser, frihet til oppslag på offentlige steder, full ytringsfrihet i bedrifter og skoler.

- Øyeblikkelig tiltak mot byråkratisering i statens organer, høyere tjenestemenn må ha nær kontakt med arbeidsfolk og jevnlig delta i produktivt arbeid i industri eller jordbruk.

- Utdanning av alle kriminelle, prostituerte o.a. gjennom undervisning og produktivt arbeid. Nedbygging av fengselsvesenet i takt med at sosialismen konsolideres.

- Skille kirken fra staten og skolen. Stoppe alle forbindelser mellom den tidligere herskerklassen, utenlandsk imperialismen og kirken/religiøse organisasjoner.

- Innføre republikk i stedet for arvelig monarki.

- Innføring av sosialistisk demokrati – arbeiderkontroll – i alle statsbedrifter.

3. FRAM FOR EN SOSIALISTISK ØKONOMI

Den sosialistiske økonomien vil ha som sin grunnleggende målsetning å styrke det økonomiske grunnlaget for bygginga av sosialismen på alle felter. Den vil ha folkets velferd og ikke en privilegert herskerklasses profitt for øyet.

Økonomien må baseres på folkets langsiktige interesser, og bl.a. unngå uttapping av ressurser som ikke kan erstattes. Industrien må i sin produksjonsplanlegging ta sikte på å utnytte alle produkter, også »avfallstoffene», hindre forgiftning og ødeleggelse av arbeidsmiljø og natur. Bare sosialismen kan virkeliggjøre dette målet, fordi den har objektive muligheter til å planlegge ut ifra folkets interesser – uavhengig av monopolkapitalens behov for rask profitt på skiftende markeder.

De store verdiene som skapes i produksjonen vil under sosialismen kunne utnyttes til tiltak som gavner folket i stedet for imperialistisk kapitaleksport, aksjeutbytte, sløsing av midler i et uproduktivt, oppsvulmet statsbyråkrati og til investeringer i produksjon for overklassens luksuskonsum.

De store utgiftene staten pålegges vil i hovedsak dekkes gjennom inntektene fra den statlige storindustrielle produksjon, og ikke som nå gjennom tyngende skatter på det arbeidende folket.

- Konfisker monopol- og storborgerskapets eiendom, inkludert gods og liknende store jordeiendommer, gjør den til sosialistisk statseiendom.

- Konfisker eller eksproprier all annen eiendom av militær betydning.

- Eksproprier all annen kapitalistisk eiendom etter prinsippet om forhandling, overtalelse og erstatning.

- Begrens fra første stund alle kapitalisters rettigheter og tillemp prinsippet om arbeiderkontroll i alle bedrifter uten unntak!

- Sosialistisk statskontroll over utenrikshandelen, finansene, transport, kommunikasjon og vareomsetning.
- Øyeblikkelig utbygging av jordbruk og fiske som næringer, oppheving av det arbeidende folkets gjeld, økonomisk støtte til småproduksjon på landsbygda og i fiskeridistriktene.
- Legg arbeidsplassene der hvor folk bor! Rask industrireising i utkantstrøkene – gjør fylker og kommuner mest mulig sjølberga!
- Først statskontroll over – seinere forbud mot – all privat salg og kjøp av fast eiendom!
- Oppmuntre og gi støtte til all frivillig kooperativisering blant bønder, småbrukere, fiskere og andre småprodusenter!

4. KAMP FOR FRIGJØRING AV KVINNENE!

Sosialismen er det eneste moderne samfunnssystem som har vist seg å kunne avskaffe undertrykkelsen av kvinnene. Den første oppgaven vil være å sikre reell likhet i muligheter og kår for norske kvinner både økonomisk og sosialt. Men den fulle frigjøringa av kvinnene – og frigjøringa av mennene fra borgerskapets undertrykkerideologi – kan bare skje etter lang tids politisk kamp. Denne kampen må rette seg mot alle privilegier, alle borgerlige familieroller, all påvirkning fra imperialismens dekadente og råtne kvinnesyn.

KP vil som de første grunnleggende oppgaver stille følgende:

- Legge forholdet til rette for kvinnes full deltakelse i produksjon, kultur, politikk og det sosiale livet.
- Øyeblikkelig gjennomføring av prinsippet om lik lønn for likt arbeid.
- Statlige tiltak for å heve lønnsnivået i de tradisjonelle »kvinneyrkene».
- Stadfeste retten til produktivt, samfunnsmessig arbeid for alle kvinner. Treffe øyeblikkelige tiltak for å skaffe tilbud om arbeidsplasser der kvinnene sjøl bor. Støtte til kvinner som ikke har fått samfunnsmessig arbeid for å sikre deres økonomiske sjølstendighet.
- Øyeblikkelig utbygging av barnehager og daghjem med det mål å skaffe plass til alle barn i byer, bygder og andre tettsteder.
- Gi kvinner særskilt støtte økonomisk og sosialt for å heve utdanningsnivået.
- Bekjempe all reaksjonær ideologi som framstiller kvinnen som mindreverdig. Forbud mot bruk av kvinnen som »salgsware».
- Kjempe for virkelig demokrati i familiene gjennom opplysning og utdanning.

5. UNGDOMMEN OG SOSIALISMEN!

Den norske ungdommen vil, i likhet med ungdom i andre sosialistiske land – få store oppgaver under sosialismen. Ungdommen vil være mindre bundet av det gamle samfunnets ideologi og vaner enn mange eldre innafor det arbeidende folkets rekke. KP har som mål å mobilisere ungdommen til aktiv støtte for arbeiderklassens statsmakt, utvikle ungdommens entusiasme til innsats for økonomisk og sosial oppbygging av sosialismen og utvikle

ungdommens evne til å gå i spissen for revolusjonering av det nye samfunnets tenkning og kultur.

Den sosialistiske revolusjonen må også løse ungdommens grunnleggende behov for en skikkelig utdanning, sikkerhet for arbeid og muligheter for lek, idrett og avkopling.

Kp stiller på denne bakgrunnen følgende paroler:

- Sikre demokratiske rettigheter for barn og ungdom i skole og øvrig samfunnsliv.

- Fri og lik adgang til utdanning for all ungdom!

- Skikkelig lønn for ungdom under opplæring i arbeidslivet.

- Bryte ned skillet mellom teoretisk og praktisk utdanning.

- Utvikle ungdommens sjølstendighet og initiativ gjennom statlig støtte til ungdommens frivillige organisasjoner, kunstneriske liv og idrettsarbeid.

- Sikre barn og ungdoms rettigheter overfor foreldre, særlig gjennom økt sosial og økonomisk uavhengighet.

- Aktiv kamp mot individualisme og karrierisme blant ungdommen, oppfostring til samhold og solidaritet.

- Mobilisere ungdommen til støtte for den sosialistiske statsmakta og kamp mot all reaksjon.

6. FRAM FOR EN NASJONAL OG FOLKELIG KULTUR.

Proletariatets diktatur vil på lang sikt bare kunne befestes og klasseskillene rives ned hvis monopolkapitalens *ideologiske* herredømme blir brutt ned på alle områder. Målet for denne kampen må være å skape et nytt menneske der innstillinga om å tjene folket trer i stedet for sjølhevding og karrierisme.

Å løse denne oppgaven vil ta lang tid – og er en viktig del av klassekampen under bygginga av sosialismen.

Som oppgaver for den norske revolusjonen vil KP særlig legge vekt på følgende:

- Støtte proletarisk, folkelig og nasjonal kultur.

- Hjelpe det sjølstendige kulturelle livet på landsbygda gjennom økonomiske og andre støttetiltak.

- Bekjempe all individualisme og karrierisme i utdanning og oppdragelse, fremme fellesskap og enhet i folkets rekker.

- Støtte til samenes sjølstendige kultur.

- Kraftig utbygging av masseidretten på alle felter.

- Kamp mot imperialismens reaksjonære kultur på alle områder. Forbud mot propaganda for fascisme, rasisme og imperialistisk krig i statens institusjoner og organer.

- Omdanne skolesystemet; bryte ned skillet mellom undervisning, lek og produktivt arbeid med sikte på å gjøre elevene skikket til et liv i folkets tjeneste, sikre elever og studenter økte demokratiske rettigheter.

- Sikre alle arbeidere objektive muligheter til studier og kulturelt arbeid gjennom å forenkle kravene til høyere utdannelse, veve inn vitenskapelige eksperimenter og kulturelt arbeid i arbeidsplassenes liv.

- Knytte kunstnere og vitenskapsmenn nær til det arbeidende folket, samtidig som de gis økonomiske muligheter til å drive sitt arbeid.

7. NASJONAL SJØLRÅDERETT FOR SAMENE.

Den sosialistiske revolusjonen må ha som sin oppgave å gjøre slutt på den århundrelange undertrykkelsen av samene i vårt land. På grunn av norske myndigheters og kapitalisters politikk er samene ikke en *nasjon* i ordets fulle betydning, bl. a. fordi samene ikke har en sjølstendig *økonomi*. Den sosialistiske staten må fra første stund likevel hevde samenes *rett* til løsrivelse, respektere deres sjølråderett. Samene må sjøl avgjøre om de ønsker løsrivelse eller ikke.

KP går sjøl inn for at den samiske minoriteten skal *forbli* innafor den norske nasjonalstaten og vil på den bakgrunn gå inn for følgende tiltak:

- Omfattende støtte til samenes samfunn på det økonomiske og kulturelle området.
- Økte muligheter til utdanning med samiske lærebøker og undervisning.
- Sikring av at samene ikke diskrimineres i yrkeslivet.
- Forholdet mellom nordmenn, samer og andre nasjonale minoritetsgrupper må utvikles på basis av likeverd og gjensidig respekt.

8. BEDRING AV FOLKETS LEVEVILKÅR!

Proletariatets diktatur vil gi muligheter for en rask bedring av folkets levevilkår. Fordi økonomien skal tjene arbeiderklassens politiske mål vil både inntekts-, pris-, skatte- og trygdepolitikk kunne endres.

Statens inntekter fra den storindustrielle produksjonen vil på lengre sikt gjøre det mulig å avskaffe alle personlige skatter og holde prisene stabile.

Det grunnleggende prinsippet under sosialismen vil være *til enhver etter ytelse*. Når kommunismen nås vil det være: *til enhver etter behov*.

For arbeidsuføre, syke og gamle må det siste prinsippet imidlertid virkeliggjøres raskt. Men det sosialistiske samfunnet må også ha som mål å sikre både handikappede og eldre en plass i samfunns- og arbeidslivet, avskaffe monopolkapitalismens reaksjonære isoleringspolitikk.

KP vil som en begynnelse stille følgende oppgaver sentralt:

- Øyeblikkelig prissenkning på alle forbruksvarer.
- Inntektsutjamning – samtidig som lønna utbetales etter arbeidets innsats, vanskelighetsgrad og risikograd.
- Vekk med all moms – gradvis senkning av direkte skatter til null.
- Sikring av de økonomiske kårene til gamle, syke og uføre. Størst mulig rehabilitering av dem i samfunns- og arbeidsliv.
- Desentralisering av utbygging av helsevesenet i alle distrikter.
- Innføring av 8 timer som maksimal obligatorisk arbeidstid.
- Øyeblikkelig husleieregulering; senkning av husleiene, bl. a. gjennom gjeldsinnfrielser.
- Sikring av alles *rett til arbeid* – ingen skal gå ledig under sosialismen.
- Krafttig skjerping av kravene til arbeidervernet på arbeidsplassene.

– Kraftig utbygging av billige, offentlige kommunikasjonsmidler.

SLUTTKOMMENTAR:

Sosialismen skal bygges for å nå det endelige målet: Et samfunn fritt fra klasser og klasseundertrykkelse – kommunismen. KPs program for revolusjon og sosialisme er ment som et kart og kompass for å løse denne historiske oppgaven for den norske arbeiderklassen og andre lag av folket. Programmet for revolusjon gir veien og de første strategiske oppgavene! Men det gir ikke kampenes *former* – for det vil revolusjonens og klassekampens egen utvikling bestemme. Mange oppgaver under bygginga av sosialismen er ikke nevnt her. Men fullføres de vi har trukket opp, tror vi bestemt at den endelige avskaffinga av alle klasseskiller vil bli mulig. Proletariatets diktatur er nødvendig for å skaffe arbeiderklassen og folket frihet og demokrati, det må opprettholdes så lenge som den hjemlige reaksjonen og utenlandsk imperialisme har muligheter til å knuse bygginga av sosialismen. Bare på den måten kan også den proletariske staten en gang dø ut og kampen for det klasseløse samfunn endelig vinnes.

ARBEIDSPROGRAM

1. FORMÅLET MED ARBEIDSPROGRAMMET

Kommunistene har ei langsiktig målsetning som er uttrykt i prinsippprogrammet. Den går i korthet ut på å forene alle revolusjonære og progressive lag av folket rundt arbeiderklassen for å styrte monopolkapitalens diktatur og opprette proletariatets diktatur. Denne nye staten skal løse folkets økonomiske, sosiale og politiske problemer ved å fjerne årsakene til dem og legge grunnen for det klaseløse samfunnet, kommunismen.

Det at vi har ei slik målsetning, betyr ikke at vi mener at det ikke kan gjøres en hel rekke ting i dag, her og nå. Vi støtter alle kamper som kan gi folket forbedringer, sjøl om de ikke fjerner årsakene til vanskene, nemlig utbyttinga. Vårt arbeidsprogram er en sammenfatning av våre ulike minimumsparoler på forskjellige områder. Det danner basisen for vårt politiske arbeid i Norge i dag, og er den rammen folk kan kontrollere Partiet og Partiets tillitsmenn utfra. Arbeidsprogrammet stiller paroler vi vil kjempe for, paroler som er stilt slik at de tjener folkets interesser, paroler som ikke stiller de ulike gruppene av folket opp mot hverandre, men tvert om forener dem.

Arbeidsprogrammet er utformet ut fra en klasseanalyse og den konkrete situasjonen i Norge i dag. Det er derfor et dokument som vil forandre seg, og bør forandres, etter som kampen utvikles, nye forhold kommer i brennpunktet og styrkeforholda forrykkes.

Programmet inneholder paroler på ulike nivåer. Noen av dem er paroler som det er stor sannsynlighet for at folket alt nå kan få tvunget fram resultater på, mens andre stiller krav som monopolkapitalen høyst sannsynlig ikke vil innfri. Denne typen krav er det imidlertid riktig å reise alt i dag, fordi intense kamper kan gi delseire for noen av dem allerede før det nåværende klasses diktaturet er styrtet.

Gjennom å reise massekamper rundt ulike av minimumsparolene vil partiet også arbeide for å styrke den sosialistiske bevisstheten i arbeiderklassen og folket. Slik blir programmet som helhet noe mer enn summen av enkelt-parolene, det blir et helstøpt minimumsprogram som peker direkte framover mot den sosialistiske revolusjonen og arbeiderklassens maktovertakelse.

2.1

FULL STØTTE TIL FOLKENES FRIGJØRINGSKAMP

KP solidariserer seg med alle krefter som bekjemper imperialismen og sosialimperialismen, med sosialistiske land som Kina, Albania, Nord-Korea og Nord-Vietnam, med folkene som fører revolusjonær folkekrig mot under-

trykkelse og med de små og mellomstore land som kjemper for sin nasjonale suverenitet og uavhengighet.

KP vil arbeide for at Norge finner sin plass i verden blant de land som går mot supermaktene og imperialismen.

Vi krever at den norske regjeringa

- anerkjenner PRR og Kambodsjas regjering under Sihanouk.

- bryter de diplomatiske forbindelsene med Saigon-juntaen. Ingen økonomisk støtte til quisling-regimet, all hjelp til PRR og DRV!

- ikke gir noen form for støtte til Israels sionistiske aggresjon eller til de fascistiske regimene i Portugal, Hellas og Tyrkia.

- gjør slutt på alle underhåndsforbindelser med de fascistiske lederne på Taiwan.

- støtter det irske folkets frigjøringskamp.

- utvikler forbindelsene med sosialistiske land som Kina, Albania, Nord-Korea og Nord-Vietnam.

KP vil arbeide for at den norske anti-imperialistiske opinionen blir brei og slagkraftig og at den øker støtten til det vietnamesiske, palestinske, irske og andre folks frigjøringskamper.

2.2

VÅR NASJONALE SJØLRÅDERETT MÅ FORSVARES!

KP kjemper for å opprettholde den nasjonale sjølråderetten. Norge må bevares som suveren stat på tross av den norske herskerklassens ønske om å selge landet. KP er motstander av at det avgis nasjonal suverenitet til imperialismaktene. Vi motsetter oss derfor også en politikk som tar sikte på å undergrave sjølråderetten gjennom å svekke landets sjølbergingsvev og å gjøre oss militært eller økonomisk avhengig av imperialismaktene.

Derfor arbeider vi først og fremst for å hindre norsk innlemming i EEC eller andre pakter hvor vi mister den nasjonale sjølråderetten. Samtidig er det også nødvendig å unngå frihandelsordninger som fratar oss suverenitet på det økonomiske området. I stedet går vi prinsipielt inn for å opprette handelsavtaler basert på likeberettigelse og gjensidig fordel med alle land som respekterer norsk suverenitet.

Den nasjonale sjølråderetten må benyttes til å hevde Norges suverenitet på det militære området. NATO må ut av Norge! Ingen fremmede tropper, militære »rådgivere» eller fremmede baser må tillates plassert på norsk jord. Aggresjon mot landet må møtes med militær forsvarskamp – og på den andre sida må Norge verken delta i eller støtte angrepskrig overfor andre land.

Suvereniteten kan bare sikres gjennom utbygging av norsk økonomi basert på prinsippet om å stole på egne krefter slik at landet materielt sett kan oppnå størst mulig uavhengighet av imperialismaktene. Dette kan bare oppnås ved å sikre norsk kontroll over norske naturressurser og råvarer. Spesielt må retten til utnytting av olje- og energiressursene beholdes på norske hender. Fiskerigrensa må utvides til 50 mil eller mer. Det er vår målsetting å hindre utenlandske, imperialistiske etableringer i Norge, samt å få konfiskert de utenlandske bedriftene i Norge som er imperialistisk eiendom.

På den andre sida vil vi bekjempe norsk imperialism. Det betyr bl. a. at vi støtter land som kjemper mot norske rederes utplyndring av dem gjennom fraktrater. Også andre land som reiser kamp mot en økonomisk undertrykking som hindrer dem i å utvikle en sjølstendig økonomi vil KP støtte. Vi krever stans i den norske kapitaleksporten samtidig som vi går inn for oppgivelse av norske etableringer i utlandet.

Som et ledd i utviklinga av norsk sjølstendighet må det norske penge-systemet gjøres uavhengig av USAs og Storbritannias kontroll.

KP reiser og støtter krav om

- at folkets nei til medlemskap i EEC fullt og helt respekteres også i framtida.

- nei til frihandelsavtaler, spesielt som innebærer utviklingsbarhet mot et senere medlemskap i EEC.

- gjensidig fordelaktive handelsavtaler mellom Norge og andre stater!

- NATO ut av Norge.

- nei til utenlandske etableringer i Norge.

- utvidelse av fiskerigrensa til 50 mil!

- nei til utenlandsk utnyttning av norske naturressurser.

- Uavhengig norsk pengesystem.

Folket må ha en varig front mot fullt medlemskap i EEC. KP vil arbeide for og støtte folkelige kamper for disse krava som retter seg mot monopol-kapitalen og dens statsapparat.

2.3

FORSVAR DE DEMOKRATISKE RETTIGHETENE

KP kjemper for å forsvare de demokratiske rettighetene som folket i Norge har tilkjempet seg. I dag er disse rettighetene truet av tiltak som har klare fascistiske trekk. Forsvaret av de demokratiske rettighetene er en viktig del av kampen for sosialismen i Norge.

Mobilisering av folket på demokratiske krav gjør det mulig å forsvare og til og med vinne nye demokratiske rettigheter for folket under monopol-kapitalens klasseskue. Dette tjener folket i dag og letter arbeidet med å styrte herskerklassen.

KP krever

- full organisasjons-, trykke- og talefrihet i alle deler av det norske samfunnet, også på bedrifter, i det militære og på skoler!

- uinnskrenket rett for folket til gjennomføring av demonstrasjoner og møter.

- politiets spesialstyrker for å slå ned demonstrasjoner må oppløses.

- bevilgningene til overvåkingstjenesten må innstilles.

- untaks- og beredskapslovene må oppheves.

- ingen ansettelser skal hindres pga. politiske standpunkter, tro, hudfarge

e. l.

- bort med alle innskrenkninger i arbeidsfolks streikerett.

- sikkerhetspolitiets arkiv over norske progressive må tilintetgjøres.

- det må innføres forbud mot svartelisting av progressive.

- ingen bevilgninger til det borgerlige militærapparatet!
- at de utenlandske arbeiderne som bor i Norge i dag får fulle rettigheter.
- demokratiske rettigheter for fanger: ytringsfrihet, organisasjonsfrihet og rett til opplæring som gjør det mulig å leve et normalt liv igjen. Slutt på umenneskelig behandling og tortur!

– monarkiet må oppheves, republikken innføres.

KP vil forberede og delta aktivt i folkelige forsvarsfronter for å forsvare de rettighetene folket har tilkjempa seg under borgerskapets diktatur. Ethvert framstøt i retning av fascisme og hardere undertrykking av progressive må resolutt slå tilbake!

2,4

FOR ARBEIDERKLASSENS INTERESSER MOT MONOPOLENES PROFITT.

Arbeiderklassens kamp for sine daglige interesser er av avgjørende betydning for utviklinga av styrkeforholdet mellom de motstridende klassekreftene. Stridsspørsmål som arbeidsdagens lengde, lønna, arbeidsforholdene og arbeidstempoet o. l. er alt sammen saker hvor arbeiderklassens ønske om å tøyلة utbyttinga kommer i konflikt med borgerskapets ønske om å oppnå maksimal profitt. Det er KPs oppgave å tjene folket, og derfor støtter vi alle kamper som kan hindre forverring for folket eller kanskje t.o.m. gi folket forbedringer. Samtidig vil vi gjennom disse kampene arbeide for å vise folk at bare en sosialistisk revolusjon kan sikre en varig seier i hver enkelt kamp, fjerne årsakene til vanskene: kapitalens utbytting av arbeiderklassen.

Monopolkapitalens framstøt mot arbeidsfolks livsinteresser må bekjempes. KP vil delta i og utvikle en massebevegelse som stiller følgende krav til monopolkapitalen og staten:

- maksimal arbeidstid må fastsettes slik at 8-timersdagen igjen blir en realitet.
- arbeidsuka må ned i 36 timer for alle arbeidere uten at det foretas noen lønnssenking.
- tvungen overtid må forbys.
- nattarbeidet må innskrenkes drastisk.
- arbeidsforholda må forbedres og sikres gjennom at rasjonalisering og tidsstudier fjernes.
- fjerner momsen i likhet med andre indirekte skatter. I første omgang krever KP momsen fjernet på matvarer.
- senker de direkte skattene for vanlige lønnstakere og andre arbeidsfolk.
- gjennomfører full prisstopp på forbruksvarer!
- gjennomfører prinsippet om lik lønn for likt arbeid resolutt.
- tar tiltak mot den generelle arbeidsløsheten og mot mangelen på arbeidsplasser i utkantstrøkene slik at alle kan skaffes arbeid.
- gjennomfører tiltak mot bedrifter som truer arbeidsplassene ved innskrenkninger og oppsigelser.
- stopper all import av arbeidskraft fra utlandet.
- gjør arbeidsplassene helsemessig forsvarlige. Statens kontroll må ta

hensyn til arbeidernes helse, ikke monopolkapitalens profitt.

- avskaffer tvungen voldgift.

KP vil kjempe for disse kravene. Vi vil ta initiativ til og støtte aksjoner på arbeidsplassene retta mot staten og monopolkapitalen!

2,5

GJØR FAGFORENINGENE TIL KAMPORGANISASJONER!

Fagforeningene i Norge er landets viktigste og mest omfattende form for masseorganisering. Folket i Norge kan ikke effektivt forsvare seg mot monopolene og imperialismen og heller ikke vinne virkelig framgang uten at fagforeningene tar aktivt del i kampen.

Det innebærer bl. a. at de høyresosialdemokratiske pampene må kastes fra maktposisjonene i fagforeningene og isoleres.

KP går skarpt i rette med alle synspunkter som går ut på å neglisjere arbeidet i fagforeningene eller å bryte ut av dem slik at kontrollen overlates til høyresosialdemokratene. Ei slik linje vil bare tjene klassefienden og føre til at de progressive blir isolert. På den andre sida må ikke betydninga av fagforeningene overvurderes på en slik måte at en prøver å gjøre dem til en erstatning for det kommunistiske partiet i dagskampen eller i arbeidet for å nå sosialismen.

KP stiller følgende paroler:

- gjør fagforeningene til kamporganisasjoner!
- fram for en demokratisk stil. Vekk med toppdirigering!
- vedtak må fattes demokratisk, det må herske informasjonsplikt overfor medlemmene og gruppene må få en mer framtreddende rolle.
- bort med alle former for bestikkelser og privilegier. Ingen tillitsmenn må trekkes helt ut av produksjonen.
- nei til kollektivt medlemskap i DNA
- nei til alt klassesamarbeid med bedriftseierne – faglig enhet på klassekampens grunn!
- støtte til alle kamper de fagorganiserte og andre grupper av folket fører mot monopolkapitalen!
- bort med tvangslovene i arbeidslivet, arbeidstvistloven, tvungen voldgift, lønnsnemnd samt flere punkter i den nåværende hovedavtalen som er uakseptable for fagforeningene.
- aktiv solidaritet med arbeidere i andre land – full støtte til folkenes frigjøringskamp!
- sosialismen må stilles som fagbevegelsens kampmål!

KP vil arbeide for at fagforeningene får oppslutning og støtte for sin politikk av breie lag av de fagorganiserte. Uten at mange trekkes aktivt med, kan ikke fagforeningene bli slagkraftige forsvarsvåpen i folkets tjeneste.

2.6

STØTT FISKERNES OG BØNDENES KAMPER. STOPP ROVDRIFT PÅ RESSURSENE!

KP går imot statens og monopolkapitalens politikk med å rasere småproduksjonen på landsbygda for å presse folk til å ta arbeid i yrker som betyr større profitt for kapitaleierne. Dette betyr økt utbytting av arbeidsfolk. Samtidig støtter KP fiskernes og jordbrukernes kamp for høyere priser for produktene. Kravet må blant annet rettes mot omsetningsorganisasjonene som akkumulerer store mengder kapital. Samtidig driver monopolkapitalen og staten rovdrift på ressurser som bare tjener deres kortsiktige profittinteresser. Vi må sikre et grunnlag for en skikkelig fiskebestand. Jordbruksarealer må ikke raseres sånn at Norge blir avhengig av import av livsnødvendige jordbruksvarer. Dette er i strid med sjølbergingslinja.

KP retter derfor disse kravene til staten og vil arbeide for å få breiest mulig støtte for dem i folket.

- Kystfiske må sikres, bl. a. gjennom kraftig utvidelse av trålergrensa.
- Staten må sette i verk hjelpetiltak for å sikre at det blir opprettholdt et desentralisert mottakerapparat av fisken som tas i land.
- Fiskeprisen til fisker må heves drastisk samtidig som salgsprisen til forbrukerne må senkes.
- Trålerredene og storbåtrederne må ut av Noregs Fiskarlag og forøvrig fiskernes organisasjoner generelt.
- Nye produksjonsmetoder, som frysing og hermetisering, må komme folket til gode.
- Staten må sanere gjelda til fiskerne, småbrukerne og de middelstore bøndene.
- Prisene på jordbruksvarer fra produsentene må heves.
- Godseierjorda må deles ut.
- Demokratiske avstemninger ved jordbruksoppgjørene.

2.7

KAMP MOT KVINNEUNDERTRYKKING

KP støtter de norske kvinnes kamp for fulle politiske, økonomiske og sosiale rettigheter. Denne kampen må rettes mot monopolkapitalen og den stat som er kvinnens hovedfiende. Den må også baseres på solidaritet mellom det arbeidende folkets kvinner og menn. Frigjøring av kvinnene krever at de kommer ut i den samfunnsmessige produksjonen, for så lenge oppgavene i huset er overlatt ene og alene til kvinnes egen innsats ved tvang, vil kvinnene fortsatt være undertrykt.

På den andre sida vil forholdene under kapitalismen aldri bli lagt skikkelig til rette for kvinnes fulle deltaking i produksjonen, slik at husmødrenes kamp for sine sosiale rettigheter må få en viktig plass. Ut fra dette mener vi de viktigste oppgavene for den organiserte kvinnebevegelsen må være å stille disse kravene til monopolkapitalen og staten:

- gjennomføring av lik lønn for likt arbeid.

- lønna i typiske kvinneyrker må heves spesielt.
- arbeidsplasser for kvinner må bygges ut overalt.
- kvinnene som jobber på deltid må få fast ansettelse og sikres fulle sosiale rettigheter.

- utbygging av tilstrekkelig antall daghjemsplasser til småbarn.
- kraftig utbygging av fødeplasser over hele landet.
- kultur og reklame som nedverdiger kvinnene må bekjempes.

Vanskelige kår og manglende mulighet og kunnskap om prevensjon fører til mange uønskede svangerskap. Abort er i regelen en dårlig løsning på dette problemet som burde vært løst gjennom at alle fikk tilgang til og kunnskap om prevensjon, samt at alle familier fikk økonomisk og sosial støtte til å ha barn. Når disse mulighetene likevel ikke foreligger, mener vi at muligheten til abort ikke bør forbeholdes de rike, mens arbeidsfolk står hjelpeløse eller henvises til kvakksalvere. Samtidig vil vi advare mot at staten bruker »fri abort» som en sovepute – en lettvin og »billig» løsning som avlastar staten for ansvaret. På dette grunnlaget krever vi:

- økonomiske og sosiale muligheter for alle kvinner til å føde barn.
- prevensjonsundervisning må i praksis bli obligatorisk i skolen, lett og billig tilgang til preventive midler for alle.
- kraftig økt støtte til vanskeligstilte og enslige mødre som gjør det mulig for dem å beholde barna.
- full rett for alle kvinner til sjøl å bestemme om de vil ha abort.

2.8

KAMP MOT UNDERTRYKKING AV BARN OG UNGDOM

Barn og ungdom undertrykkes som resten av folket av monopolkapitalen. Under utdanninga må de lese reaksjonære lærebøker. Tegneserier, ukeblader, TV, filmer, radio og aviser idealiserer reaksjonære mennesketyper og forvrenger det kapitalistiske samfunnets utbytting. Samtidig rasjonaliserer monopolkapitalen hele utdanningsverket med sikte på mer spesialisert utdanning på raskest og minst mulig kostbare måte. Når ungdommen protesterer, forsøker staten å frata dem politiske rettigheter.

Lærlingene har sultelønner uten adgang til statslån som annen ungdom under utdanning. Studenter og andre som får statslån har hatt reell levestandardsenkning de fem siste åra, staten nekter å kompensere prisstigningen. Boligmangelen rammer ungdommen hardt. Bl. a. som følge av distriktsrasering tvinges ungdom til tettsteder og er prisgitt et stramt boligmarked.

I dag truer kapitalens profittbegjær utviklinga av masseidretten. Staten og kommunene gjør svært lite for å styrke idretten.

KP vil støtte ungdommens krav og sjøl ta opp kampen på viktige saker.

- mot reaksjonær indoktrinering i skolen og massemedia.
- for konfeksjonsfri skole
- mot monopolkapitalens rasjonalisering av skoleverket.
- for økte stipendier og bedre lånebetingelser for ungdom under utdanning.

- gratis skolegang og skolebøker.
- politiske rettigheter til ungdom.
- lik lønn for likt arbeid, også for ungdommen.
- arbeid til all ungdom som ønsker det.
- rimelige boliger for ungdommen.
- trygg landsungdommens kår ved å sikre bygdenes økonomi og kultur.
- styrk masseidretten.
- bekjemp spredninga av narkotika blant ungdommen.
- utbygg trygge leikeplasser for barn.

2.9 FULLE NASJONALE RETTIGHETER TIL DEN SAMISKE BEFOLK- NINGA.

KP støtter alle minoritetsgruppers krav om fulle politiske, sosiale, økonomiske og kulturelle rettigheter. Samene må sikres nasjonal likestilling med nordmenn, og vi kan ikke godta noen assimileringsspolitikk som er i strid med samenes egne interesser. KP vil motarbeide alle sjåvinistiske strømninger fra nordmenn overfor samene og i stedet arbeide for at forbindelsene mellom samer og nordmenn må baseres på gjensidig respekt og solidaritet og at støtte til samene blir en uatskillelig del av det norske proletariats oppgaver.

Ut fra dette krever vi:

- Samene må ha uinnskrenket sjølråderett. Samenes livsgrunnlag må sikres. Produksjonen må utbygges allsidig og i samsvar med samenes ønsker.
- Samene må sikres samme levestandard som andre innbyggere i landet.
- Samenes kultur må støttes.
- Samene må få økte muligheter til utdanning på sitt eget språk.

2.10 ENHET BY–LAND

Landdistriktene fraflyttes og presset øker i byene. Konsentrering av befolkninga må forhindres og bl. a. bosituasjonen for de som bor i pressområdene drastisk forbedres.

KP mener at tiltak for å styrke landbruks- og fiskerinæringene er nødvendig for å sikre et livsgrunnlag i distriktene. Videre krever vi etableringsstopp i tettstedene sammen med andre tiltak for å bygge ut næringslivet, spesielt lettindustrien, i distriktene. Kommunikasjonene må utbygges i samsvar med folkets krav.

I byene må raseringa av boligområder stanse og monopolkapitalens spekulasjon i bolignøden forbyes. Administrasjonen må desentraliseres og nye områder (ikke jordbruksområder) frigjøres til boliger så det blir rimelige boliger til alle. Rekreasjonsmulighetene for bybefolkninga må sikres.

KP krever av staten

- etableringsstopp i større byer
- ikke rasering, men støtte til småindustri og småhandel i utkanstrøk.
- kraftig utbygging av rimelige kollektive transportmidler etter folkets behov i byer og i distriktene.

- bygg ut kommunikasjonen mellom byene og distriktene.
- bevar den folkelige bygdekulturen.
- nei til rasing av boligområder i byene.
- farlige trafikkårer vekk fra boligdistriktene.
- stans monopolenes og ågerkapitalens spekulasjon i bolignøden.
- desentraliser administrasjonen
- rekreasjonsmuligheter for bybefolkninga må sikres.
- alle skal ha arbeid nær hjemstedet.

KP vil støtte og arbeide for en front mot avfolking som kan samle de breie lagene som er trua av staten og monopolkapitalens forsøk på sentralisering i dag. Vi støtter og deltar også i aksjoner og organisasjoner som rettes mot bolignød og miljø-ødeleggelser i byene.

2.11

KAMP FOR UFØRES OG TRYGDEDES RETTIGHETER!

Arbeidende mennesker skal ikke ha sin levestandard redusert om de blir uføre, går av med pensjon eller på andre måter ikke kan yte topp innsats i produksjonen. Å redusere helse- og sosialvesenet går bl. a. sterkt ut over disse gruppene. Helse- og sosialvesenet må bygges ut i distriktene, samtidig som det må bygges egnede boliger for uføre og pensjonister.

De uføre nektes ofte retten til å arbeide fordi de ikke er like produktive som arbeidere som har sin fulle førlighet. Også sosialt og kulturelt gjør staten lite for at de skal få de samme mulighetene som resten av folket.

KP vil konsekvent arbeide for at livsvilkårene ikke skal senkes når folk ikke lenger kan yte full innsats i produksjonen. Vi krever derfor

- utbygging av helse og sosialvesenet med stor vekt på spredt helsevesen i distriktene og boligområdene i byene.
- økt vekt på utdanning av helsepersonell.
- boliger for eldre og uføre som er tilpassa deres krav.
- kulturelle og sosiale tiltak som eldre og uføre kan nyttiggjøre seg.
- trygdefondene må fullt og helt utbetales til de trygdede – ikke gis til stat og monopolkapital.
- kraftig heving av grunnpensjonen!
- lik folkepensjon for alle – uansett tidligere inntekt!
- økte muligheter for eldre og uføre til frivillig deltakelse i arbeids- og samfunnsliv.

2.12

STANS FORGIFTNINGA AV DET ARBEIDENDE FOLKET

Monopolkapitalen og imperialismens forgiftning av det arbeidende folket og rovdrift på ressursene må stanses. Hensynsløst profittbegær fra bedriftseiere resulterer i at arbeidere får helsefarlig arbeid i fabrikkene. Samtidig forgiftes vann, elver, lufta og jorda av produksjonens avfallsstoffer. Det er ikke mer forskning og teknikk som trengs for å løse disse forgiftningsproblemene! Det er et spørsmål om å tvinge monopolkapitalen til å *betale* vernetiltak!

Imperialismens og monopolkapitalens rovdrift på ressursene er betinget av deres kortsiktige profittmotiv, ikke av langsiktig planlegging hvor hensynet til det arbeidende folket teller mest.

KP ser som sin oppgave å reise og støtte all kamp mot denne hensynsløse framferden.

- Stans forgiftninga av arbeiderne i fabrikkene.
- Stans forgiftninga av naturen.
- Imperialismen og monopolkapitalen skal betale for seg. Stans imperialismens rovdrift på norske ressurser.
- For en allsidig anvendelse av avfallsproduktene.
- Press imperialistene til å betale for skaden de allerede har forvoldt.

2.13

STØTT NORSK SPRÅK OG KULTUR

Den norske kulturen trues i dag av monopolisering. Store forlagsmonopoler basert på utgivelse av »best-sellere» dominerer markedet, avismonopoler utkonkurrerer lokalaviser. Denne utviklinga er delvis et resultat av monopolkapitalens behov for massespredning av reaksjonær ideologi og imperialistisk propaganda, delvis virker sjølve monopoliseringa av kulturproduksjonen inn på innholdet i den kulturen som spres. Monopolkapitalens kultur sprøytes bl. a. ut gjennom TV, bøker, aviser, ukeblader, filmer og plate/kassett-industrien.

Mot monopolkapitalens reaksjonære kultur står den norske folkelige kulturen basert på folkets egne tradisjoner. Skal denne kulturen sikres levegrunnlag, må de små kulturprodusentene støttes kraftig. Dette betyr også at språket må forsvares mot utenlandsk innflytelse, nynorsken må forsvares.

Den norske folkelige kulturen undertrykkes både gjennom økonomiske midler og ved direkte sensur, bl. a. i radio, TV og aviser. KP vil kjempe mot begge formene for undertrykking, og krever:

- økt støtten til lokalaviser, tidsskrifter og små forlag.
- økt støtten til teatre, orkestre, til filmer på kunstnernes egne vilkår, til kulturorganisasjoner som bygdelag, spelemannslag, til andre kunstformer så grunnlaget for folkets kultur sikres.
- økte bevilgninger til nynorske lærebøker.
- skikkelig levevilkår for kulturarbeidere på lik linje med resten av det arbeidende folket.
- bort med sensur på folkelig kultur i radio, TV og avisene.
- økt støtten til masseidretten.

KP støtter og deltar aktivt for å bygge fronter og organisasjoner som forsvarer den norske folkelige kulturen.

3. SAMMENFATNING

Kommunistene ønsker å støtte alle som kjemper mot monopolkapitalen og imperialismen og å bekjempe alle som går deres ærend. Vi vil arbeide for en større enhet mellom alle grupper av det arbeidende folket i Norge, i kampen

Dette arbeidet ser vi som et grunnlag for å skape en breiast mulig enhetsfront av det arbeidende folket i Norge mot monopolkapitalen og imperialismen som undertrykker og utbytter det.

VEDTEKTER

I forslaget står KP for det framtidige navnet til partiet i motsetning til bare betegnelsen »partiet».

VEDTEKTER FOR KP

FØRSTE KAPITTEL

MEDLEMSKAP

1. Enhver norsk arbeider, lavere funksjonær, småbruker eller arbeidende bonde, fisker, husmor, intellektuell eller ethvert annet revolusjonært menneske som er over 18 år, godtar KPs statutter og allmenne linje, arbeider etter evne i en grunnorganisasjon, utfører KPs beslutninger, underordner seg partidisiplin og betaler medlemskontingenten, kan bli medlem av KP.

2. Søknader om medlemskap skal komme enkeltvis. Søknader må rettes til styret i en grunnorganisasjon (storlag eller smålag). Styret tar stilling til søknaden og legger fram sin innstilling for medlemsmøte, som avgjør om søkeren kan tas opp som kandidatmedlem.

Kandidatmedlemskap betyr en prøvetid i partiet, som skal vise om søkeren virkelig tilfredsstiller kravene som stilles til fullt medlemskap. I prøvetiden har kandidatmedlem rett til å få oppgaver av grunnorganisasjonen som kan gi kandidatmedlemmet høve til å utvikle seg politisk og vise om det virkelig er verdig til å bli partimedlem. Kandidatmedlem har de samme rettigheter og plikter som andre medlemmer, bortsett fra stemmerett. Kandidatmedlemmer bør ikke velges til tillitsverv.

Etter en tid avgjør medlemsmøte på grunnlag av ny styreinnsstilling om kandidatmedlemmet kan tas opp som vanlig medlem i KP.

I tvilstilfelle skal medlemsopptak godkjennes av høyere organ. Dette gjelder bl. a. personer som har vært aktive fiender av den kommunistiske bevegelsen, som er blitt ekskludert av kommunistiske organisasjoner o.l.

3. Medlemmer av KP skal:

1) Studere og anvende marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning på skapende vis i samband med praksis og med hjelp av de retningslinjene partiet gir.

2) Arbeide for det store flertallet av det norske folkets og verdens folks interesser.

3) Forene seg med arbeiderklassen og det arbeidende folket og slå røtter i massene, aldri isolere seg eller unngå å ta del i massenes kamp. Kjempe mot monopolkapitalen, imperialismen og deres lakeier og aldri gjøre kompromisser med dem på folkets bekostning. Forene seg med alle progressive, også de som er under ledelse av opportunistene og kanskje tilmed for en tid lar seg bruke til å kjempe mot kommunistene. Kjempe for å avsløre de råtne opportunistiske lederne for å vinne fra dem massene av ærlige tilhengere. Kjempe mot håpløse opportuniste, fraksjonister, renegater og agenter i partiets rekke for å avsløre dem og drive dem ut av partiet.

4) Delta i intern debatt og demokratiske avgjørelser for å fastsette partiets linje på de enkelte områdene, sørge for at debatten holdes innafor partiet og utad lojalt sette i verk partiets vedtak.

5) Beskytte partiet og folket mot sikkerhetspolitiet og andre redskaper klassefienden bruker til spionasje på folket, og hindre at viktige opplysninger om partiet, partiets medlemmer og sympatisører og om andre progressive organisasjoner og mennesker kommer i klørne på spioner.

6) Støtte partiet økonomisk etter evne.

7) Være dristige med kritikk og sjølkritikk. Kritikk og sjølkritikk bør ikke dreie seg om bagateller. Den skal føres fram på en kameratslig måte, ha politisk sikte og ha som mål å rette på politiske og organisatoriske feil.

Medlemmene har rett og plikt til å arbeide etter disse retningslinjene, til å få hjelp av partiet til å sette dem ut i livet og til sjøl å hjelpe andre partimedlemmer med å sette dem ut i livet.

4. Når partimedlemmer bryter partidisiplinen, oppfører seg ukameratslig utad og i strid med KPs linje fører fram antikommunistiske standpunkter, krenker massenes interesser eller på annen måte skader partiet, skal partiets organer, innafor ramma av deres makt og myndighet, og alt etter hva saka gjelder, treffe de nødvendige disiplinære tiltak – advarsel, tilbaketrekking fra tillitsverv, suspensjon fra partiet, eksklusjon.

Tilbaketrekking fra tillitsverv kan vedtas av overordnede organer på alle plan og av medlemsmøte i grunnorganisasjonen (storlag og smålag). Suspensjon og eksklusjon fra partiet kan foretas av sentralkomiteen eller av medlemsmøte i grunnorganisasjonen (storlag), etter at den saka gjelder har fått høve til å forsvare seg. Valgt distriktsutvalg har høve til å suspendere medlemmer. Ved disiplinære tiltak skal det alltid gjøres merksam på retten til å anke.

Et medlem som er suspendert fra partiet mister alle medlemsrettigheter. Suspensjon fra partiet skal ikke vare mer enn 6 måneder.

Eksklusjon skal alltid innrapporteres til sentralkomiteen. Når eksklusjon eller andre disiplinære tiltak blir anket, skal sentralkomiteen ta den endelige

avgjørelsen. Landsmøtet skal forelegges beretning om eksklusjoner i perioden.

Partimedlemmer som blir politisk sløve, passive og uinteresserte, til tross for at partiet har forsøkt å oppdra dem, bør overtales til å gå ut av partiet og eventuelt fortsette å støtte partiet som sympatisører. Medlemmer som ikke betaler kontingent trass i oppfordring, eller erklærer at de ikke lengre vil være med i partiet, skal ansees som utmeldte.

Alle slags opplagte agenter, overløpere og skadegjørere skal raskt renskes ut av partiet og ikke slippes inn i rekkene igjen.

Om nødvendig skal det gjøres klart for massene utafor partiet at en bestemt person ikke lengre er medlem av KP.

ANNET KAPITTEL

PARTIETS ORGANISASJONSPRINSIPPER

5. Partiets grunnleggende organisasjonsprinsipp er den demokratiske sentralismen. De ledende organer på alle plan blir valgt etter demokratisk rådslagning. Hele partiet må strengt underordne seg en gjennomført og enhetlig disiplin: den enkelte er underordnet organisasjonen, mindretallet er underordnet flertallet, lavere organer er underordnet høyere, og hele partiet er underordnet sentralkomiteen.

Ledende partiorganer på alle plan skal regelmessig legge fram beretninger om sitt arbeid på landsmøter, distriktsmøter, konferanser og medlemsmøter i grunnorganisasjonen, og også på andre måter underrette medlemmene om viktige vedtak, direktiver og andre nyheter som har betydning for deres arbeid. De skal stadig merke seg hva massene i og utenfor partiet mener og godta medlemmenes overvåkning. Alle medlemmer har rett til å kritisere partiets organer og ledende medlemmer på alle plan, og legge fram forslag for dem. Et medlem som er uenig i lokale vedtak kan reservere sin mening og legge fram saka direkte for sentralkomiteen. Det er viktig å skape en politisk situasjon der det er både sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhetlig vilje og personlig frimodighet og initiativ.

Eksistensen av egne grupper innafor KP som kjemper mot partiets linje, fører fram avvikende syn innad og utad og oppretter sine egne kontakter i partiet på tvers av partiets vanlige forbindelseslinjer og organer, er et uttrykk for fraksjonisme. Eksistensen av fraksjoner er uforenlig med medlemsdemokratiet, fordi fraksjonens medlemmer setter sin gruppedisiplin høyere enn den disiplinen som bygges på medlemmenes demokratiske vedtak. Når flere avvikende syn føres fram utad blir medlemmene fratatt sin demokratiske rett til å fastsette partiets offisielle linje, det blir umulig for KP å stå fram som en samlet kraft i klassekampen, og dermed legges grunnen for at et parti splittes i flere. Konsekvensen av fraksjonisme er at det opprettes organisasjoner som kjemper innbyrdes i partiet. Fraksjonisme virker oppløsende på partiets

enhet, disiplin og organisasjon, og er derfor uforenlig med eksistensen av et slagkraftig kommunistisk parti. Fraksjonisme er absolutt ikke tillatelig. Fraksjonelle elementer er skadegjørerere og må ryddes ut av partiet med hard hånd. Uenighet og diskusjon fram til enighet igjen er en livsnødvendighet for partiet. Men å undertrykke uenighet i partiets linje er å sabotere diskusjonen og kampen for enheten, og derfor også et uttrykk for fraksjonisme.

Alle medlemmer og grupper av partimedlemmer som arbeider på klassekampens forskjellige fronter, må ubetinget godta KPs lederskap i alle spørsmål.

6. Partiets høyeste organ er landsmøtet, og når det ikke sitter samlet, sentralkomiteen som landsmøtet har valgt. Partiets ledende organer der det finnes distriktsorganisasjoner er distriktsmøtet og det distriktsstyret det velger. Det ledende organ i grunnorganisasjonen (storlaget) er medlemsmøtet og det styret (storlagsstyret) det velger.

Det er høve til å velge både styremedlemmer og varamedlemmer til styret. Varamedlemmer har ikke rettigheter i styret. Ved frafall av styremedlemmer kan styret vedta å ta opp varamedlemmer som fullt styremedlem inntil styret har like mange medlemmer som da det ble valgt.

Om illegalitet eller forfølgelser gjør det nødvendig, kan sentralkomiteen supplere seg sjøl, og supplere styrer på lavere plan eller gi dem rett til å supplere seg sjøl.

Landsmøte, distriktsmøter og medlemsmøter innkalles av partiets ledende organer på disse planene eller på høyere plan. Til landsmøte og distriktsmøter velger grunnorganisasjonene (storlaga) delegater med stemmerett i forhold til antallet medlemmer med fulle rettigheter og den kontingenten som er innbetalt til partiet for dem.

Sentralkomiteen skal innkalles når minst 1/3 av sentralkomiteens medlemmer krever det. Landsmøte eller distriktsmøter skal innkalles av det ledende organet på det tilsvarende plan i partiet når minst 1/3 av partimedlemmene krever det på storlagsmøte. Medlemsmøte i grunnorganisasjon skal innkalles av styret når minst 1/3 av medlemmene krever det. Innkalling av distriktsmøtet skal godkjennes av sentralkomiteen.

7. Styrene i partiet på alle plan og de utvalga de peker ut, skal organisere seg i samsvar med prinsippene for enhetlig ledelse, nær tilknytning til massene og enkel og effektiv oppbygging. Alle styrer skal ha minst formann, sekretær og kasserer.

Alle styrer og utvalg skal studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på skapende vis og i samband med sitt arbeid, i samsvar med de spesielle retningslinjene partiet gir for slike studier.

TREDJE KAPITTEL

PARTIETS SENTRALE ORGANER

8. Landsmøtet innkalles hvert 4. år. I særskilte tilfeller kan sentralkomiteen innkalle landsmøtet tidligere eller utsette det.

9. Sentralkomiteen med medlemmer og varamedlemmer skal velges blant partiets mest politisk framskredne, pålitelige og erfarne medlemmer. For å sikre at sentralkomiteens medlemmer holder mål bør de vurderes grundig i partiorganisasjonene før valg. Sentralkomiteens oppgave er å sette i verk partiets linje på en mest mulig kraftfull og effektiv måte, og innafor den ramma som program, vedtekter og landsmøtets vedtak setter.

Sentralkomiteen konstituerer seg sjøl, velger formann og andre nødvendige tillitsmenn og politisk utvalg.

Politisk utvalg innkaller sentralkomiteen til plenumsmøte minst to ganger i året. I særlige tilfeller kan innkallelsen utsettes. Når sentralkomiteen ikke er samlet, utøver politisk utvalg sentralkomiteens funksjoner og myndighet, og leder partiets arbeid i samsvar med de retningslinjer som sentralkomiteen gir.

Sentralkomiteen og politisk utvalg oppretter de organer og utvalg som trengs for å ta seg av partiets daglige arbeid på forskjellige områder, i samsvar med prinsippene for sentralisert ledelse og enkel, effektiv og smidig oppbygging. Disse organene står ansvarlige overfor sentralkomiteen, som igjen står ansvarlig for dem overfor landsmøtet.

FJERDE KAPITTEL

DISTRIKTSORGANISASJONER

10. Der sentralkomiteen finner at det er grunnlag for det, opprettes distriktsorganisasjoner av KP.

Distriktsmøtet innkalles hvert år. I særskilte tilfeller kan distriktsstyret innkalle distriktsmøter tidligere eller utsette det.

Distriktsstyrets oppgave er å lede og samordne arbeidet i distriktet på grunnlag av partilinja, landsmøtets vedtak, direktiver fra sentralkomiteen og vedtak fra distriktsårsmøte.

Distriktsstyrets arbeidsutvalg, som skal inkludere formann, sekretær og kasserer, må bestå av medlemmer som har høve til å samarbeide daglig om ledelsen av distriktet.

Der distriktsorganisasjoner ikke kan opprettes, blir grunnorganisasjonene (storlag) ledet direkte av de organer sentralkomiteen utpeker til det.

FEMTE KAPITTEL

PARTIETS GRUNNORGANISASJONER

11. Vanligvis opprettes partilag i fabrikker og på andre arbeidsplasser, i boligdistrikter og landsbygda. Partilag kan også opprettes der det er et stort antall medlemmer eller der den revolusjonære kampen krever det.

Partilag (storlag) må godkjennes av sentralkomiteen som også kan trekke godkjennelsen tilbake og kreve partilag (storlag) slått sammen. Sentralkomiteen kan om nødvendig konstituere helt nye partilag (storlag) der alle medlemmene den første tida er kandidatmedlemmer. Partilag der et flertall utvikler seg i partifiendlig retning, kan sentralkomiteen ekskludere fra KP.

Partilag (storlag) som skal kunne anerkjennes som grunnorganisasjoner i partiet, må være organisatorisk og politisk sterke nok til å velge et styre som tilfredsstiller statuttens krav, sette partiets linje ut i livet og gjennomføre sentralkomiteens direktiv og etterhvert spille en ledende rolle i klassekampen og massenes liv på det området der de er organisert.

Bare partilag (storlag) som tilfredsstiller disse krava er grunnorganisasjoner i partiet med rett til å velge delegater til landsmøter og distriktsmøter og til å ta opp og ekskludere medlemmer.

Partilag (storlag) skal velge styre på medlemsmøte en gang i året. I særlige tilfeller kan styret utsette årsmøtet eller innkalle det tidligere.

12. Partilaga (storlaga) må holde fast på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, gi proletariatets politikk ledelsen på alle områder, opprettholde nær kontakt med massene, evne å kjempe mot klassefienden og stå imot dens undertrykkelse og øve kritikk og sjølkritikk. De skal:

- 1) Lede medlemmene og de progressive massene i levende studium og anvendelse av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning i samsvar med de retningslinjer KP gir.
- 2) Lede stadig breiere masser i kampen mot klassefienden på sitt område, arbeide tålmodig for å vinne dem og forene dem og avsløre håpløse opportunistiske ledere.
- 3) Propagandere for og utføre partiets politikk, følge direktiver og vedtak og utføre ethvert oppdrag som partiet pålegger dem.
- 4) Holde nære forbindelser med massene og stadig lytte til deres krav og ønsker. Drive aktiv ideologisk kamp innafor partiet. Dette er en forutsetning for at partilivet holder seg aktivt og livskraftig.
- 5) Organisere et regelmessig og solid økonomisk støttearbeid for KP.
- 6) Ta opp nye partimedlemmer, opprettholde partidisiplinen, stadig konsoli-

dere partilaget, kvitte seg med det råtne og ubrukelige og ta inn det nye og friske slik at partiets rekker holdes reine.

13. Større partilag (storlag) skal arbeide for så snart som mulig å organisere medlemmene innen laget i mindre partilag (smålag), slik at storlaget best mulig skal kunne oppfylle de krav som partiet og massene stiller til det. Smålag opprettes i likhet med storlag på arbeidsplass, i boligdistrikt eller andre steder der klassekampen krever det, og helst der minst tre partimedlemmer er samlet.

Smålaget og dets ledelse er alltid underordnet storlaget og dets styre. Smålagets direktiver kan overprøves av storlaget og dets styre. Smålag kan bare opprettes med godkjennelse av storlaget eller høyere organ, som også kan trekke godkjenningen tilbake, slå smålag sammen osv.

Storlaget kan og bør gi smålaget rett til å ta opp medlemmer i partiet. Storlaget kan også trekke denne retten tilbake igjen.

Smålaget er ikke som storlaget en grunnorganisasjon i partiet med fulle rettigheter, og har bl.a. ikke retten til å velge delegater til landsmøtet og til å ekskludere medlemmer.

Smålaget er den enhet der de fleste partimedlemmer har sitt daglige politiske arbeid. Det arbeider for å sette ut i livet partiets politikk under ledelse av storlaget, som tillemper den allmenne linja for sitt område. Men smålaget kan ikke utføre oppgaven tilfredsstillende, dersom det blir redusert til et passivt redskap for storlaget. Innafor storlaget må smålaget derfor ha sitt eget politiske liv. Det må gjennomføre studier av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning anvendt på sitt daglige arbeid, det må være en god leder for massenes kamp mot klassefienden på sitt område, det må lojalt utføre oppdrag og direktiver og diskutere hvordan direktiv kan settes ut i livet på en best mulig måte, det må ha et levende medlemsdemokrati, legge alle motsigelser åpent fram for å vinne enhet, utvikle kritikk og sjølkritikk og et varmt kameratskap mellom medlemmene.

Smålaget skal velge en ledelse på medlemsmøte en gang i året i samsvar med de reglene som gjelder for storlag. Storlagsstyret skal godkjenne innkallelse til årsmøtet, og kan sjøl innkalle til årsmøte i smålaget.

Ledelsen i smålaget skal i det minste bestå av en formann, om mulig av et fullstendig styre.

14. Partilaga og høyere organer i partiet er forpliktet til å ta vare på partiets sympatisører og gi dem høve til å støtte KP. Partiet må utvikle organiserte bånd til sympatisørene som svarer til deres aktivitet og muligheter og partiets behov. Samtidig må ikke dette viske ut skillet mellom partimedlemsskap og forskjellige former for sympatisørtilknytning.

Der partilaga eller høyere organer finner det hensiktsmessig kan egne sympatisørorganisasjoner opprettes.

Slike sympatisørorganisasjoner har som oppgave å støtte KPs arbeid, styrke massenes kamp og fostre sympatisørene til kommunister og framtidige partimedlemmer gjennom levende studium og anvendelse av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Sympatisørgrupper bør organiseres ut fra prinsippet om at de skal stå under partiets umiddelbare ledelse, og med en smidig form som svarer til den aktuelle situasjonen.

Sympatisørgrupper er masseorganisasjoner som tjener partiets behov og ikke grunnorganisasjoner i partiet i vanlig forstand.

SJETTE KAPITTEL

PARTIET OG ANDRE ORGANISASJONER

15. KPs medlemmer plikter å delta i masseorganisasjoner for å kjempe lojalt for folkets langsiktige og kortsiktige interesser der. Det er nødvendig å forene seg med alle progressive der og vinne det store flertallet i masseorganisasjonene for en politikk til forsvar for medlemmenes interesser. Partimedlemmene deltar også i andre organisasjoner enn masseorganisasjonene dersom dette er i folkets interesser.

Medlemskap i organisasjoner utenfor partiet skal alltid kunne vurderes for å godkjennes eller avvises av partilagsstyre (storlagsstyre) eller høyere organ. Det samme gjelder deltakelse i alle slags utvalg og komiteer som staten eller andre nedsetter, valg til tillitsverv o.l. KPs fraksjoner i parlamentariske forsamlinger er alltid og i alle saker underordnet sentralkomiteen og partiorgan på sitt plan.

16. Partimedlemmer som arbeider i andre organisasjoner er underordnet den demokratiske sentralismen i partiet. Der flere partimedlemmer deltar sammen, skal de samordne arbeidet sitt og opptre enhetlig og samlet utad. Minst et medlem skal være satt til å være formann for det samlede arbeidet. Formannen kan være valgt av partimedlemmene eller utpekt av et ledende organ.

Partimedlemmene skal arbeide etter disse retningslinjene:

- 1) Partimedlemmene skal sammen studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på en skapende måte i samband med sitt arbeid, sørge for å bevare sin uavhengighet og ikke miste den i fronten, men alltid sette KPs linje i ledelsen for sitt arbeid.
- 2) Partimedlemmene skal arbeide på grunnlag av partiets linje og direktiver for å sette disse ut i livet på en best mulig måte. Alle viktige spørsmål skal først diskuteres og avgjøres innad av partimedlemmene. Deretter skal den fastsatte linja følges strengt utad.
- 3) Partimedlemmene er alltid underordnet partiet som helhet. De skal

underordne seg partiets organer på sitt plan og samvittighetsfullt utføre direktiver fra dem.

4) Partimedlemmene skal alltid huske på at de skal tjene det store flertallet av masser i organisasjonen, utvikle nære forbindelser med dem, lære av dem, stå fram som representanter for deres rettferdige krav og arbeide tålmodig for å forene seg med det store flertallet av dem.

For notater:

ABONNER PÅ UKEAVISA NÅ!

Spesialtilbud for alle:

Desembernummeret og de tre første månedene i 1973 for kr. 12,-

Ordinære abonnementspriser:

1/1 år	1/2 år	3 måned.
kr. 60,-	kr. 32,-	kr. 18,-

Løssalg kr. 1.50

Spesialtilbud for ungdoms- og yrkesskolelever, gymnaster,

soldater, arbeidsløse ungdom og pensjonister:

1/2 år	3 måned.
kr. 25,-	kr. 13,-

Tegn abonnement sjøll!

Veri andre til å gjøre det samme!

La et abonnement på Klassekampen være gaven du sender til en

god venn til jul eller nyttår!

STØTT KLASSEKAMPEN!

Klassekampen, Boks 6179, Enerstad Oslo 6, Forgivekonto 20 00 99.

ABONNER PÅ UKEAVISA NÅ!

Spesialtilbud for alle:

Desembernummeret og de tre første månedene i 1973 for kr. 15.-

Ordinære abonnementspriser:

1/1 år	1/2 år	3 mnd.
kr. 60.-	kr. 35.-	kr. 18.-

Løssalg kr. 1,50

Spesialtilbud for ungdoms- og yrkesskoleelever, gymnasiaster, soldater, arbeidsløs ungdom og pensjonister:

1/2 år	3 mnd.
kr. 25.-	kr. 13.-

Tegn abonnement sjøl!

Verv andre til å gjøre det samme!

La et abonnement på *Klassekampen* være gaven du sender til en god venn til jul eller nyttår!

STØTT KLASSEKAMPEN!

Klassekampen, Boks 6179, Etterstad Oslo 6, Postgirokonto 20 66 99.

A/S Duplotype Oslo-72